

Kako smo obhajali stoletnico teharske šole.

(Soška naloga.)

Bilo je v petek, 20. decembra 1912. Noč je že razgrnila svoj mračni pajčelan čez dol in hrib. Zdajci se oglašajo svečanomili glasovi zvonov naznanjajoč tako željno pričakovani praznik „stoletnega obstanka šole na Teharjih“.

Da, res velik praznik je čakal nas otroke. Vsi v praznični obleki in radostnih lic smo se zbrali naslednje jutro ob 1/2 9. uri v okrašenem soškem poslopju. Z zastavo na čelu spremljani od gospodov učiteljev in gospodičen učiteljic smo šli v cerkev. Milostljivi gospod opat so služili levitirano sv. mašo, med katero smo učenici peli na koru.

Prišedši nazaj v šolo so nam gospod nadučitelj v lepih besedah opisali zgodovino naše šole. Koljko in koliko postrvovalnih učiteljev in učiteljic je tu plodonosno delovalo v teh 100 letih!

Lepe pesmi so donele iz naših grl, kakor: „Krasen pogled“, „Ločitev“, „Saratian“, „So ptičice zbrane“ in „Cesarska pesem“.

Popoldne ob 1/2 2. uri smo se zbrali vsi učenci v „čitalnici“, kjer se je uprizorila igra „Sirota“, in deklamacije „Iz raznih stanov“, petje, pa tudi telovadna skupina.

Po končani predstavi, ki se nam je vsem zelo dopadla, so nas blagi učitelji v šoli prav dobro pogostili; kruha, štruc, pečenke, sadja in pokalice je bilo vsem na razpolago. S polnim želodčkom in s polnimi rokami smo se vriskaje vračali domov.

V nedeljo se je ponovila predstava, h kateri je prišlo mnogo ljudi.

Minula sta lepa dneva; vesela sta bila za me. Zdita se mi kot dva bisera, ki sta se tako hitro potopila v morju večnosti.

Spomin na ta krasna dneva pa mi bode ostal neizbrisen.

Teharje, dne 14. februarja 1913.

Helena Strnad.

Kratkočasnice.

Napačna razlaga pregovora. — „Slajše je dajati nego prejemati“, je rekel hlapec, ko je priložil svojemu tovarišu gorko zausnico.

Ali ne želite nič drugega? Kmetič nagovori gluha: „Oh, to je pa danes grdo vreme.“ Gluhec: „Kaj hočete?“ — Kmetič: „Pravim, da je danes grdo vreme.“ — Gluhec: „Jaz Vas res ne razumem.“ Kmetič (zavpije na vso moč): „Danes — je — zelo grdo — vreme!“ — Gluhec: „Oh, če ne želite nič drugega — saj to sam vidim!“

Modrost v pogovorih domačih in tujih.

Dati. (Dajati.)

Bolje je dajati nego jemati. — Dajati je slajše nego jemati. — Srečnejši je ta, ki daje nego oni, ki jemlje. — Dajati je lažje nego prositi. — Dajati je častno, prositi bolešno.

Daj je umrl, nedaj ga je pa pokopal. — Vsak pravi: Daj, daj, daj; nobenega ni, da bi rekel: Na, na, na!

Kdor hitro da, dvoje da.

Kdor dobrovoljno da, veliko da.

Kdor daje, naj molči; kdor prejema, naj govori. — Ko daješ, zamízi; ko prejmes, poglej.

Vsak naj daje tako, kakor bi rad sam prejemal.

Ne dajaj drugim, kar sam potrebuješ.

Dajaj tako, da boš mogel še jutri dajati.

Dajte in se vam bo dalo. — Od dajanja se kaša ne prazni.

Kdor daje, ta ima. — Preden kdo kaj da, mora imeti.

Nihče ne daje, ne da bi vedel, zakaj. —

Kdor da, je dobil ali pa bi rad lovil.

Kdor noče dati, kmalu dobi izgovor.

Z eno roko daje, z drugo že jemlje. —

Z eno roko daje, z obema pa jemlje.

Daj živ, kar misliš dati mrtev.

Kar daš živini, ti živina povrne.

Lažje je dati jajce nego kokoš. — Lažje je dati kožo nego ovco.

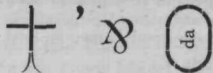
Dajati in jemati ne zna vsakdo.

Ne daj vsega, kar imaš; ne jej toliko, kolikor moreš; ne povej vsega, kar veš.

Kdor z nevoljo da, je krava, ki da mleko pa golido prevrne.

Rebus.

(Priobčil Fr. Zdravko.)

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Ali moramo vselej pisati travo s 5 črkami?

Zastavica.

(Homonim.)

Prijetna na Kranjskem sta kraja, Ljubljčan pohaja ju rad; na drevju oboje nahaja se, — vendar drevesa ni sad.

Cid Em Nafr.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsakega meseca in stane s prilogo vred za vse leto 5-20 K, za pol leta 2-60 K. — Uredništvo in upravnništvo Sv. Petra cesta št. 78 v Ljubljani.